

МИХАИЛ ПУХОВ
ПЛАНЕТА ЗА 100 000
ИЛИ КАК ПРОДАДОХМЕ С
БИЛ ЕДНО ВЛЕЧУГО НА
НАШИЯ ГОЛЯМ ПРИЯТЕЛ
МАК ГРЕГОРИ

Превод от руски: Любомир Стоилов, 1983

chitanka.info

Когато Мак Грегори чу тази цифра, очите му загоряха трескаво. Съвсем не беше пиян, а просто се преструваше.

— Сто хиляди? Толкова скъпо? Очевидно става дума за нещо особено?...

— Ами планетата си е хубава — потвърди Бил, като мигаше с помътнелите си от уискито очи... — Втръсна ми, иначе никога не бих се заловил да я продавам.

— Сигурно на нея има ценни сировини? — Гласът на Мак Грегори потрепна. — Уран, злато, нефт? Може би и някакви други изкопаеми?

— Не — каза Бил. — Даже няма и планини. Само моята къща и блатото около нея.

— А останалото? — запита Мак Грегори. — Дървен материал, кожи, продоволствени култури?

— Не — заяви отново Бил. — Това е блато, а в блатото има трева. Над тревата летят комари, а в нея скачат жабоци.

Той посочи с пръст клетката. Влечугото от планетата на Бил наистина приличаше на жаба. Тази жаба-влечugo се взираше в спартанската обстановка на моя едностаен апартамент. Нямаше нищо излишно — три кресла и маса. Върху масата — бутилка уиски и три чаши от тежко тъмно стъкло. Снабдих се с тях от едно момче, което работеше в Космическия департамент. Полезно е да имаш много приятели. С Бил се бях запознал преди един месец и още в него момент реших да го свържа с Мак Грегори, но до този момент това не беше ми се удало.

Мак Грегори отвърна очи от клетката.

— Тогава за какво са тези сто хиляди? За блатото и за тези страшилища ли?

— Според мен е евтино — отбеляза Бил. — Честно казано, планетата си е хубава. Там само въздух има за тридесет miliona.

— Къде си намерил този дръвник? — запита ме Мак Грегори, когато Бил отиде до тоалетната. — Сто хиляди. Та ако се съди по неговото описание, тази планета е единствената, която не струва дори и тази смехотворна сума!

— Той самият я е купил за пет хиляди и петстотин.

— А на мен иска да ми я пробута за сто — възмути се Мак Грегори. — Изглежда не е чак толкова голям дръвник!

— Приятелю, дали спекулата е нещо, което може да носи изгода? — запита Бил, когато се върна от тоалетната. Мак Грегори вдигна възмутено очи.

— Пак ли трябва да ви повтарям, че не се занимавам с препродаване на имоти. Помъчете се да запомните това. Аз търся по-евтиничка планета, за да работя на нея.

— Ще я орете ли? — запита простодушно Бил.

— За да мисля — оскърбено заяви Мак Грегори. — Между другото аз съм доктор по философия.

Това беше истина, но основните му доходи идваха от съвсем други източници.

— А колко ви плащат? — изтърси Бил, като едва не падна от стола си.

— Достатъчно — гордо отряза Мак Грегори. — Аз съм специалист с висока квалификация. Сега се занимавам с телепатия и телекинеза.

— Телекинеза? — кльвна на уловката Бил. — Какво е това?

— Телекинезата — започна търпеливо да му обяснява Мак Грегори — е хипотетична способност да преместваш материални предмети с усилието на волята си.

Долната челюст на Бил увисна.

— Ама, не — снизходително се усмихна Мак Грегори. — Всъщност работя в една комисия. В последно време се навъдиха страшно много шарлатани, които ужким притежават парапсихически способности. Комисията, в която работя, разобличава тези шарлатани.

— Че нима това не се разбира веднага? — изненада се Бил.

— Това са шарлатани — търпеливо му обясни Мак Грегори. — Като използват най-изтънчени хитrostи. Ето ви пресен пример. Един от разстояние пет метра движеше разни вилици и други предмети. Знаете ли как правеше това?

— Как? — обади се Бил.

— Той притежаваше маса с двоен плот — заобяснява Мак Грегори. — Между плотовете движеше на колелца радиоуправляем магнит. В джоба на „телепата“ имаше радиопредавател. Като манипулираше с въртящи се копчета, той можеше да включва и изключва магнита и дори да го мести в която и да е точка на масата.

Телекинеза на високо ниво. Този тип с огромна мъка беше разкрит и разобличен.

— А какво печелеше той от всичко това? — запитах аз.

— Абсолютно нищо — призна Мак Грегори. — Всички телепати са честни мистификатори. По-вероятно е да се открият парапсихически способности у някое животно. Но животните почти не се изследват в това отношение.

Бил отново отиде до тоалетната. Като държах едната си ръка в джоба, пушех, застанал пред прозореца, и се взирах в мрака. Беше ми трудно да се съсредоточа — бучеше ми главата. Зад гърба ми Мак Грегори се измъкна иззад масата, като премести креслото си. В определен момент той винаги започваше да проверява парапсихическите способности на котките, кучетата и други домашни животни.

— Ето например този звяр — каза Мак Грегори. — Седи си той на някоя чучка сред блатото. Над него се вият комари. Как да ги стигне? Без телекинеза е невъзможно. — Тук спря и малко помълча. — Слушай, хей, животно, не би ли могло да помръднеш ето тази бутилка?

Последва дълга пауза. След това почувствувах, че той ме разтърсва за рамото.

Обърнах се. Бил още го нямаше. Лицето на Мак Грегори беше побеляло.

— То я придвижи. — Сочеше към масата. Бутилката с малко уиски на дъното стърчеше на самия ѝ край. Влечугото въртеше очища зад пръчките на клетката.

— Не е възможно — казах аз.

— Знаеш ли колко ще ми дадат за него? — Той даде ново нареждане. Влечугото склопи очища. Бутилката на края на масата трепна и се хълзна към центъра ѝ. След това се размърдаха чашите. Тогава се отвори вратата и в стаята се вмъкна Бил.

— Виж какво, приятел — обърна се предпазливо към него Мак Грегори. — Аз имам брат колекционер. Утре има рожден ден. Дали не би mi продал това животно?...

Бил поклати отрицателно глава.

— Колко искате за него? — настояваше Мак Грегори. — Искате ли да ви дам за него сто долара?...

Бил се изсмя.

— Не — каза той. — Моята съвест не ми позволява. Аз да не съм никакъв спекулант. Знаете ли на моята планета колко такива жабища има?

Мак Грегори се замисли.

— Безчет — продължаваше Бил, който отново едва не падна от креслото. — Планетата, макар да е добра, не е много голяма. Колкото Марс е. Безкрайно блато. В блатото — хълмчета. Между тях я има, я няма разстояние един метър. И на всяко от тях седи жабок и лапа комари. Купете планетата и всичко това ще бъде ваше.

Лицето на Мак Грегори стана замечтано.

— Въобще в тази работа има нещо — замислено промълви той. — Блата, блата до самия хоризонт. Крачите по тях, подскачате от хълмче на хълмче и дишате чист въздух, който не е отровен нито от радиация, нито от смог, въобще от нищо. В това има нещо. Колко казахте, че струва вашата планета?...

В мрака зад прозореца изрева автомобил. Звукът му затихна постепенно в далечината. Бил седеше пред масата и разглеждаше внимателно чека.

— Как смяташ, дали не му я дадохме евтино? — той пъхна чека в джоба си. — Струва ми се, че за такава забележителна планета можехме да му одерем много повече от сто хиляди.

— Не зная — казах аз.

Бил уморено се отпусна в креслото. Недопитата бутилка стоеше в средата на масата.

— Иска ми се да пийна — оплака се той. — А нямам сили да стана.

Измъкнах от джоба си радиопредавателя и като манипулирах с въртящите се ръчки, преместих бутилката към Бил. Той я вдигна от масата и разпредели по чашите онова, което беше останало.

— За нашето великолепие — вдигна наздравица Бил.

Чашите бяха тежки — магнитни, стъклото беше наполовина желязно.

Публикувано в сп."Наука и техника", бр.24/1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.